

Falbrecht Alice:

Lelki levelek

(4)

Kedves Barátom!

Nemrég a Vörös Kereszt-kórház kertjében bolyongtam, a sárguló gesztenyefák árnyai között a világos ablakokat néztem... Milyen szép ez az őszi kert, a hulló tarka lombokkal! És az esti homályban megláttam a kis kápolnát, amint sötét alakok görnyedve osontak ki...

Ha akarunk valakit látni, meg tudjuk tenni, hogy találkozzunk vele; aki az Igazságot szomjúhozza, az meg is találja azt.

Maga arra kért engem, hogy adjam magának azt, amit önmagamnak szűrtem le. Amit én magának írok, ezek már csak végszavak, pontok, láthatatlanul leélt mondatok után!...

Az ember csak önmagában talál meg mindent: harmóniát, szépséget, leszűrtséget, csendet, békét, a magányban! Az Istenfélő léleknek szüksége van magányra, hogy megtalálja önmagát.

Az ember sokkal boldogabb, ha ad, mintha kap. Tölem reális életrevalóságot nem tanulhat. Bennem már nincs életakarás. Én már csak annak a tudatát adhatom magának, hogy nemcsak élet van, hanem halál is, nemcsak test, hanem lélek is, nemcsak öröm, hanem bánat is, nemcsak boldogság, hanem fájdalom is. Én koldus vagyok, én mást nem tudok adni, mint ami a lelkemben kitermelődött. Engem az élet kifosztott anélkül, hogy ez nekem veszteség volna! Mindent el lehet tőlem venni, még az akaratomat is, de a lelkem halhatatlan és az Istené! Engem megölhetnek, sárba taposhatnak és hozzám férni ember mégsem tud. Ha levetem ezt a testet, amely nekem úgymint csak teher volt, nem veszték semmit! Abba a világba költözöm át, ahol már úgymint él lelkemnek egy része. Nekem már nincsenek sem céljaim, sem szándékaim.

Piedesztált sohse állítson magának, hanem bizza ezt másokra!

Lemondani valamiről, amihez jogunk volna, vagy adni valakinek valamit, ami nem jár neki, azoknak elve, akik belül gazdagok.

Sokan azt hiszik, hogy csak a hit akadályozza őket az élet élvezésében. És akik nem hisznek, azoknak vajjon kitarja-e az élet minden örömét? Akik nem hisznek, azok vajjon jobban boldogulnak? Nem szabad Isten akaratába belekontárkodni. A földi életnek megvan az értelme: érdemeket szerezni a túlvilágra. Ez csak próbaidő. A lélek lesz kipróbálva, egy testbe helyezve. Vannak dolgok, melyekhez nem kell sok ész, csak sok szeretet. Én azért találok meg a szavakat, mert már jártam ezeken az utakon.

A halálnál is úgy van, mint mikor az ember a megállónál várja a villamost, valakivel beszélgetve, és mikor jön a kocsis, félbe kell hagyni a mondatot és felszállni...

Viola Néni üzen: Nagy Vica nemrég a következő vidám részleteket juttatta hozzám mai iskolásgyerekek dolgozataiból. Mivel április van, minden aggodalom nélkül közlöm, egyrészt minden felelősséget elhárítva, másrészt elrettentő példaul:

«Zrinyi halálát a bécsi kamarilla által felbőszített vadkan okozta.»

«Petőfi egy költeményében azt mondja, hogy inkább a csatatéren akar meghalni, mint családi ágyban elhervadni.»

«V. László egy ballada, melyben V. Lászlót feldolgozzák.»

«IV. Béla várromokat épített.»

«II. Rákóczi Ferenc Rodostóban ment nyugdíjba.»

«Őseink rendszerint nem éltek haláluk napjáig, mert már előbb csatában elesetek.»

«Arany János költeményeihez számos kútjából merített, de legtöbbit a saját kútjából.»

«Az üstökös olyan csillag, melynek magva van és csóválja a farkát.»

«Szemünk közepén egy nyílás van, amely fekete, mert a fejünk belül üres és sötét.»

Már amelyiknek!

Bácskai Ilonka, Baja: Nagyon szépen köszönöm kedves leveledet és buzgó imáidat egészségem helyreállítására. Bizony, már csak az imádság segíthet rajtam. Az orvosok mindent megtettek... Meghatott kedves figyelmed, résztvevő szíved. Nagyon szépen köszönöm osztálytársnőidnek is buzgó imáit. A jó Isten áldjon meg Titeket!

Grétsy Lacika, Pestszenterzsébet: Keresztretjvényed nagyon jó. Pici türelmet kérek, mert nagyon sok rejtvény vár már közlésre.

Helvey Ferike, Budapest: Második megfejtésedbe kis hiba csúszott: a női név nem Diana, hanem Viola; a keresztretjvényben is van egy kis elírás, de nem lényeges. Majd a többi biztos hibátlan lesz. Örülök buzgó érdeklődésednek.

Legenda egy szent pálos remetéről.

Egyszer régen, valahol a Mátra hegységben, már hosszú évtizedek óta éledélt erdei barlangjában egy szentéletű pálos remete. A hatalmas erdő titokzatos csendjében, járhatatlan sűrűjében áhítatosan imádkozott és elmélkedett. Az erdő madarai neki énekeltek. Gyümölcsükkel kínálták a fák és a hús, csörgedező patakocska vizével oltotta szom-